

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym do elektronicznego postępowania upominawczego pełnomocnik powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. J. na rzecz mocodawcy kwoty 1.170,99 zł. Pełnomocnik powoda wniósł nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma inicjującego niniejszy proces pełnomocnik powodowego funduszu wskazał, iż umową cesji z dnia 6 września 2016 r. powód nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu świadczonych przez tę spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych na podstawie umowy abonenckiej zawartej w dniu 29 maja 2014 r. Pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych świadczonych i rozliczanych w ramach konta klienta o numerze: (...), przypisanego pozwanemu. Pozwany, na mocy postanowień umownych wynikających z umowy abonenckiej, zobowiązany był do regulowania stałych opłat abonamentowych na rzecz wierzyciela pierwotnego pierwszego dnia każdego okresu rozliczeniowego trwającego miesiąc, przy czym okres rozliczeniowy rozpoczynał się z dniem zawarcia umowy abonenckiej.

Pełnomocnik (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. wskazał nadto, iż w przypadku opóźnienia w płatności jakiegokolwiek opłaty przez abonenta w całości lub w części w wymiarze co najmniej 14 dni po stronie wierzyciela pierwotnego powstawało uprawnienie do zawieszenia świadczonych usług albo wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym z przyczyn leżących po stronie abonenta zgodnie z regulaminem świadczenia usług. W sytuacji, gdy abonentowi umowy zawartej na czas określony została udzielona ulga, rozwiązanie umowy abonenckiej przez abonenta lub przez wierzyciela pierwotnego z przyczyn leżących po stronie abonenta, uprawniało wierzyciela pierwotnego do naliczenia kary umownej w wysokości nieprzekraczającej wartości ulgi udzielonej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy abonenckiej do dnia jej rozwiązania zgodnie z regulaminem świadczenia usług.

W dalszej części uzasadnienia pozwu pełnomocnik powodowego funduszu podniósł, iż uprawnienie operatora do naliczenia kary umownej w wysokości przyznanej przy zawarciu umowy ulgi w sytuacji rozwiązania umowy przed umówionym terminem jej obowiązywania z przyczyn leżących po stronie abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta wynika również z treści art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800).

Wierzyciel pierwotny wystawiał faktury VAT obejmujące opłaty abonenckie wyłącznie na żądanie abonenta zgodnie z regulaminem świadczenia usług. Pozwany takiego żądania nie zgłosił.

Pozwany zawierając umowę abonencką, złożył pisemne oświadczenie, iż akceptuje warunki zawartej umowy, obowiązujący w dniu zawierania umowy Regulamin świadczenia usług przez (...) S.A., warunki obowiązującej oferty promocyjnej oraz cennik świadczonych usług.

W razie naruszenia wskazanych wyżej zobowiązań pozwany, akceptując warunki zawarcia umowy i korzystając z przyznanych na ich podstawie ulg (promocji), przyjął na siebie zobowiązanie do zapłaty kary umownej w wysokości określonej w umowie.

Pozwany mimo zawarcia umowy abonenckiej i korzystania ze świadczonych na jej podstawie usług zaprzestał regulowania zobowiązań na rzecz wierzyciela pierwotnego, co skutkowało zawieszeniem świadczonych usług i naliczeniem pozwanemu umówionej kary.

Pełnomocnik (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. wskazał też, po uprzednim przedstawieniu poszczególnych zaległości (kwot) z tytułu zobowiązań finansowych w związku z zawartą umową abonencką, że całkowite zadłużenie z powyższego tytułu, uwzględniające wszelkie dokonane przez pozwanego wpłaty, na dzień wniesienia pozwu wynosi 1.170,99 zł i składa się na nie jedynie należność główna wynikająca z sumy wartości niezapłaconych faktur oraz not księgowych wykazanych w dowodach. Przedmiot żądania niniejszego pozwu

jest ograniczony do należności głównej ze wskazanych dokumentów księgowych, bez należności odsetkowych, a ograniczenie żądania powoda do należności głównej stanowi konsekwencję nieprawidłowego działania systemu Elektronicznego Postępowania Upominawczego, który uniemożliwia dochodzenie odsetek ustawowych za opóźnienie:

Strona powodowa podniosła też wreszcie, iż powód w dniu 22 października 2016 r. wystosował do pozwanego wezwanie do dobrowolnej zapłaty zadłużenia objętego żądaniem niniejszego pozwu. Do chwili obecnej wezwanie to pozostaje bezskuteczne. Dochodzona wierzytelność jest bezsporna i w pełni wymagalna.

W związku z niespełnieniem świadczenia przez pozwanego w wyznaczonym terminie wniesienie pozwu jest, zdaniem pełnomocnika powodowego funduszu, konieczne i w pełni uzasadnione.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem wydanym w dniu 10 stycznia 2017 r. – w sprawie z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. przeciwko R. J. o zapłatę (sygn. akt: V Nc-e (...)) – przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Sokółce – procedując przy tym w oparciu o przepis z art. 505⁽³³⁾ § 1 k.p.c..

Zarządzeniem Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w Sokółce, wydanym w dnia 19 stycznia 2017r., niniejsza sprawa została skierowana do postępowania uproszczonego.

Do pisma wniesionego już do Sądu Rejonowego w Sokółce, sanującego braki formalne pozwu skierowanego do Elektronicznego Postępowania Upominawczego, reprezentujący powoda profesjonalny pełnomocnik załączył pozew (k. 9-13), zaś do tego ostatniego pisma: wykaz dokumentów księgowych (k. 14), przedsądowe wezwanie do spłaty zadłużenia (k. 15), wykaz niezapłaconych faktur (k. 16), Umowę przelewu wierzytelności, zawartą w dniu 6 września 2016 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w K. (k. 19-21) i wyciąg z listy dłużników, stanowiący załącznik do tej umowy (k. 24).

Na rozprawie wyznaczonej na dzień 29 marca 2017 r. od powoda nikt się nie stawił –pełnomocnik powoda został wówczas prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy.

Pozwany R. J. na tym samym terminie rozprawy w pierwszym rzędzie zaprzeczył, żeby w przeszłości zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. jakąkolwiek umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych; wskazał też, że powodowy fundusz nie udowodnił – przy pomocy dowodu z dokumentu – że pozwany taką umowę z poprzednikiem prawnym powoda zawarł, zaś z wezwania skierowanego do niego przez (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty - (...) 1 z siedzibą w W. domniemywa, że jego ewentualny dług wobec (...) S.A. z siedzibą w W. był wielokrotnie przedmiotem obrotu; pozwany podniósł też wreszcie, że w przeszłości utracił dokument tożsamości (dowód osobisty) i zasugerował, że być może inna osoba, podszywając się pod niego, zawarła z (...) S.A. z siedzibą w umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Pozwany stał zatem na stanowisku, iż powodowy fundusz nie wykazał skutecznie, iż przedmiotem umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 6 września 2016 r. r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w K., mogła być wierzytelność przysługująca (...) S.A. z siedzibą z tytułu zawarcia z pozwanym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych; tym samym zakwestionował istnienie po stronie (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. przymiotu legitymacji czynnej.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód w niniejszym postępowaniu dochodzi wierzytelności, którą, według jego twierdzeń, nabył w drodze umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 6 września 2016 r. z (...) S.A. z siedzibą w W.. Przysługująca wierzycielowi pierwotnemu względem R. J. wierzytelność w kwocie 1.170,99 zł miała powstać w wyniku zawarcia przez pozwanego z (...) S.A. z siedzibą w W. umowy abonenckiej (umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych) .

W oparciu o przedłożone przez powoda dowody z dokumentów prywatnych – umowę przelewu wierzytelności, zawartą w dniu 6 września 2016 r. r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z

siedzibą w K. (k. 19-22) oraz wyciąg z listy dłużników, stanowiący załącznik do tej umowy (k. 24) – i przy przyjętej przez pozwanego obronie przed żądaniami pozwu można co najwyżej poczynić ustalenia, że, po pierwsze, (...) S.A. z siedzibą w W. i (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. zawarli w dniu 6 września 2016 r. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem było przeniesienie – w rozumieniu art. 509 i n. k.c. – przez zbywcę na rzecz nabywcy istniejących, bezspornych i wymagalnych wierzytelności pieniężnych przysługujących zbywcy od abonentów (dłużników), wynikających z niezapłaconych należności głównych, tj. opłat abonamentowych z tytułu świadczonych usług na rzecz abonentów, polegających na zapewnieniu dostępu do programów telewizyjnych i/lub radiowych, oraz kar umownych z tytułu niedotrzymania warunków umowy i odsetek od tych należności (sprawy telewizyjne), a nadto z faktur i not obciążeniowych oraz odsetek od tych należności (sprawy telekomunikacyjne) i że, po drugie, (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. twierdzi, iż przedmiotem tej umowy była istniejąca, bezsporna i wymagalna wierzytelność pieniężna, przysługujących (...) S.A. z siedzibą w W. od dłużnika R. J., wynikająca z niezapłaconych przez tego ostatniego należności głównych, tj. opłat abonamentowych z tytułu świadczonej na jego rzecz usługi, polegającej na zapewnieniu dostępu do programów telewizyjnych, oraz kar umownych z tytułu niedotrzymania warunków umowy i odsetek od tych należności.

W oparciu o przedłożone przez powoda, oznaczone w poprzednim akapicie, dowody z dokumentów prywatnych nie sposób jednak poczynić ustalenia, że w przeszłości (...) S.A. z siedzibą w W. i pozwanego R. J. łączyła umowa o świadczenie na rzecz tego ostatniego usług telekomunikacyjnych telewizji satelitarnej, polegających na zapewnieniu dostępu do programów telewizyjnych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. nie zasługiwało, jako nieudowodnione, na uwzględnienie.

Wedle regulacji z art. 509 § 1 k.c. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Z kolei § 2 art. 509 k.c. stanowi, iż Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, LEX nr 526661).

W procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem [por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2012 r., V ACz 810/12, LEX nr 1223197; zob. też art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym przelew jest bezskuteczny, wówczas gdy strony (wierzyciel i dłużnik) w umowie wyłączyły jego możliwość].

Ciężar udowodnienia faktów istotnych z punktu widzenia wymagań regulacji z art. 509 k.c., w tym i dotyczących zarówno istnienia, jak i treści stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem, ale także i przedmiotu umowy przelewu wierzytelności, spoczywał na osobie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Z procesowego punktu widzenia ciężar dowodu spoczywa na powodzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1971 r., II PR 313/69, OSN 1970, nr 9, poz. 147; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., II CSK 297/10, LEX nr 970074; por. jednak wyjątek wskazany w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, LEX nr 233051, a także wyjątek wskazany w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2002 r., V CKN 745/00, LEX nr 53163 – które jednak, w opinii Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy nie znoszą konieczności zastosowania reguły wywiedzionej z przytoczonego wyżej art., 6 k.c.).

Reguły dowodzenia w procesie cywilnym zawiera art. 232 k.p.c.

Stanowi on w zdaniu pierwszym, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę (art. 232 zdanie drugie k.p.c.).

Jak już Sąd wyżej zaznaczył, w procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem.

Zdaniem Sądu (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. nie wykazał w niniejszym procesie wystąpienia faktów przemawiających za słuszością dochodzonych od pozwanej pretensji.

Powodowy fundusz nie wykazał bowiem w niniejszym procesie – nie przedkładając dowodu z dokumentu prywatnego, czyli umowy łączącej (...) S.A. z siedzibą w W. i pozwanego R. J. – że poprzednika prawnego powoda i pozwanego łączyła w przeszłości umowa o świadczenie na rzecz tego ostatniego usług telekomunikacyjnych telewizji satelitarnej, polegających na zapewnieniu dostępu do programów telewizyjnych.

Po dokonaniu przez Sejm ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189) nowelizacji art. 3 k.p.c. na sądzie nie spoczywa już obowiązek prowadzenia z urzędu postępowania dowodowego [zob. również: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 1996 r. (III CKN 6/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 29) – wedle którego obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża stronę; sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) do-puszczenia dalszych jeszcze, niewskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest – czy też nie jest – dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.); uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., II UKN 128/98, OSNP 1999, nr 17, poz. 556; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNP 1999, nr 20, poz. 662; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 maja 2008 r., V ACa 175/08, LEX nr 465069].

Tak więc nowelizacja ta wzmocniła zasadę, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

W aktualnym stanie prawnym działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest zatem – po uchyleniu art. 3 § 2 k.p.c. – dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia – działanie sądu z urzędu może bowiem prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP; zob.: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001, nr 7-8, poz. 116).

Dopuszczenie dowodu z urzędu nie powinno wchodzić zupełnie w grę w sytuacji, gdy strony są reprezentowane przez fachowych pełnomocników (adwokatów lub radców prawnych). Wtedy bowiem kontrydiktoryjność, uwolniona od obciążeń nieudolności stron, najlepiej może służyć poznaniu prawdy materialnej (tak Andrzej Jakubecki w artykule: „Kontrydiktoryjność a poznanie prawdy w procesie cywilnym w świetle zmian kodeksu postępowania cywilnego”,

Przełęcz Sądowy 1998/10/63; zob. ponadto wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., II CSK 297/10, LEX nr 970074).

W ocenie Sądu powód, reprezentowany w niniejszym procesie przez wykwalifikowanego pełnomocnika, wymaganiom stawianym przez przepisy zamieszczone w przytoczonych wyżej artykułach procedury cywilnej i kodeksu cywilnego nie sprostał.

Dochodząc od swego przeciwnika procesowego należności pieniężnej powód winien – w opinii Sądu i przy rodzaju podjętej przez pozwanego przed żadaniami pozwu obronie – przedłożyć dla wykazania zasadności żądania przede wszystkim, obok zaofiarowanych już Sądowi dowodów z dokumentów prywatnych, umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych telewizji satelitarnej, polegających na zapewnieniu dostępu do programów telewizyjnych, łączącą w przeszłości (...) S.A. z siedzibą w W. i pozwanego R. J., oraz Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych telewizji satelitarnej przez (...) S.A., stanowiący integralną część takiej umowy – pozwalające na poczynienie ustaleń zarówno co do istnienia, jak i treści stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem; z kolei dla wykazania wielkości dochodzonego roszczenia powodowy fundusz winien przedłożyć co najmniej pochodzące od cedenta oświadczenie, ilustrujące rozmiar wierzytelności pieniężnych przysługujących (...) S.A. z siedzibą w W. od dłużnika R. J., wynikających z niezapłaconych przez tego ostatniego należności głównych, tj. opłat abonamentowych z tytułu świadczonej na jego rzecz usługi, polegającej na zapewnieniu dostępu do programów telewizyjnych, oraz kar umownych z tytułu niedotrzymania warunków umowy i odsetek od tych należności – czego jednak nie uczynił.

Przedstawione wyżej przez Sąd wymagania co do rozkładu ciężaru dowodu i środków dowodowych są o tyle istotne, że z przedłożonego przez pozwanego dokumentów prywatnych – pochodzącego od (...) S.A. z siedzibą w W. i skierowanego do pozwanego pisma z dnia 2 grudnia 2016 r. (k. 43) oraz pochodzącego od (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego - (...) z siedzibą w W. i skierowanego do pozwanego pisma z dnia 16 stycznia 2017 r. (k. 44) – wynika, że wierzytelność przysługująca wobec R. J. firmie (...) S.A., wynikająca z umowy z dnia 29 maja 2014 r., była przedmiotem umowy przelewu wierzytelności, zawartej przez (...) S.A. z siedzibą w W. z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym - (...) z siedzibą w W.; brak oznaczenia przez powodowy fundusz daty zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych telewizji satelitarnej, polegających na zapewnieniu dostępu do programów telewizyjnych, łączącej w przeszłości (...) S.A. z siedzibą w W. i pozwanego R. J., z której wierzytelności były przedmiotem Umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 6 września 2016 r. przez (...) S.A. z siedzibą w W. oraz (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., oraz faktur wystawionych po wykonaniu przez dostawcę takiej usługi, nie pozwala na wykluczenie, iż przedmiotem obu umów przelewu wierzytelności były w istocie wierzytelności odrębne.

Brak oznaczenia przez powodowy fundusz daty zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych telewizji satelitarnej, polegających na zapewnieniu dostępu do programów telewizyjnych, łączącej w przeszłości (...) S.A. z siedzibą w W. i pozwanego R. J., z której wierzytelności były przedmiotem Umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 6 września 2016 r. przez (...) S.A. z siedzibą w W. oraz (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., nie pozwala nadto na odmówienie wiary twierdzeniom pozwanego, że to być może inna osoba, podszywając się pod niego, zawarła z (...) S.A. z siedzibą w umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych (z informacji pozyskanych od Wójta Gminy N. – k. 55 i 62 – wynika, iż w przeszłości pozwany trzykrotnie zgłaszał utratę dowodu osobistego).

Orzekając o zasadności powództwa Sąd nie mógł wreszcie posiłkować się regulacją z art. 231 k.p.c. – wedle której Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne).

Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 grudnia 2007 r., I PK 157/07, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2009, Nr 3-4, poz. 33, str. 94, Legalis nr 97648, Domniemanie faktyczne jest bowiem środkiem dowodowym stosowanym w razie braku bezpośrednich dowodów, co oznacza, że takich dowodów zastępować nie może. Niezależnie od tego wskazać należy, że ustalenie

faktów przez sąd musi się opierać na odpowiednim uzasadnieniu zdań stwierdzających te fakty, czy to bezpośrednio – przez różnego rodzaju spostrzeżenia, czy też pośrednio – przez odpowiednie rozumowanie. Sąd z konieczności w większości przypadków zdany jest na uzasadnienie pośrednie, ale ustalenie każdego z faktów musi być odpowiednio umotywowane przez odwołanie się do przyjętych metod poznawczych. Jedną z takich metod jest domniemanie faktyczne, regulowane w procesie cywilnym przez art. 231 KPC, zgodnie z którym sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Treścią domniemania faktycznego jest więc uznanie za istniejący, określonego faktu wynikającego z wzajemnego, logicznego związku pomiędzy innymi ustalonymi faktami i sądami o tych faktach. Nie można zatem dokonać prawidłowego domniemania faktycznego bez ustalenia faktów stanowiących jego logiczne przesłanki.

Sąd w składzie niniejszym pełni ten pogląd podziela.

Zaprezentowane wyżej przez Sąd ustalenia i oceny skutkować musiały oddaleniem po-wództwa, co też i Sąd na podstawie przywołanego już wyżej przepisu z art. 6 k.c. uczynił._